

πό του στομάχου αυτά τα φαντάσματα, ἀηδές ὡς ξέπλυμα, κάκισμο σάν γιατρικό, κακόγευστο σάν σαπούνι, ἀπλόστην μπροστά του τὸ πιάτο μὲ τὰ νερόθραστα ἐντόσθια.

— Ὄυρέ, τέτοιους ἀνθρώπους φέραμε νὰ φτιάξουν τὰ στρατεύματα! Ἐλεγε ὁ κακότυχος.

Καί, γιὰ πρώτη τώρα φορά, ἡ ἰδέα τῆς λιποταξίας τοῦ πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ!

— Πάου, μανούλα μ', πάου! ...

Τὴν ἄλλη μέρα ρώτησε τὸν κύριο Σκουπίτσα, τὸν γειτονικό τουαγκάκη, εἰς ἂν τὸ ζουίδιο (ζῶο) εἶνε αὐτὴν ἡ Φραγκιά, ποὺ λένου.

— Βασίλειο πλούσιον καὶ μεγάλο, τοῦ ἀπάντησε ἐκεῖνος.

— Τί μεγάλο, κύρ-μπαλοματιῆ, ἀποῦ δὲν ξέρουνη νὰ φάνε! Ἀκούη νὰ βράζουνη τὰ σπρόκτια μὲ νερό καὶ νὰ ῥέχουνη νὰ εἰσαμύρῳα μῆσα! Κί! ἔπειτα σοῦ λέν ἐφ' ἰ δ' ἐσ, ποὺ φείδια κί μουνιμηρίδης νὰ τοὺς φάνε! ...

— Τὸ καθεὶ εἶνε συνήθεια, εἶπε ὁ μπαλοματιῆς.

— Ὄυρ' τί συνήθεια μοῦ λῆς αὐτοῦ; Δὲν τρώου τοῦ φέει μου καλύτερα ... γκιουδέτσι! ...

Ἔτσι λυπημένος, πεθαμένος ἀπὸ τὴν νοστιὰ καὶ ξενευρισμένος ἀπὸ τὴν ἀγανάκτηση, μὲ κρεμασμένο τὸ κεφάλι καὶ ἀσχημένο τὸ μυαλό σὲ σκέψεις ὑποφρέες, τράβηξε κατὰ τὸ Ζάππειο λέγοντας :

— Οὐψόμεθα οὐλίγουν κί τὸν Μιρακλήν.

Καὶ εἶχε δικὴ νὰ θέλῃ νὰ ζητήσει καὶ τὴ γνώμη τοῦ μακαρίτη τοῦ Δημήτρη τοῦ Μερακλή, εἰς τοῦ μεγάλου τούτου στομαχικοῦ ζητήματος.

— Εἴν' ἀνθρώπους τοῦ κόσμου οὐτόπου πρέτ' οὐ Μήτρου, σκέφτοταν.

Θὰ εἶνε καὶ γλωσσομαθῆς μὲ τὸν κόσμο ποὺ συνανατρεύεται στὸ Ζάππειο. Γαλλίδες καὶ Ἀγγλίδες καὶ εὐρηκὰ λογῆς-λογῆς, μαθῆ, ἐκεῖ διημερεύουνη Ὁ μόνος γιὰ νὰ τὸν συμβουλέψῃ ἦταν ὁ Μερακλῆς καὶ κανένας ἄλλος.

— Ἀχ, τοῦ μαῦρου, τί μοῦ ἦτανε γερατό! ...

Δούλες τρωφάντες καὶ ζουμερές, σάν φρούλες, περνούσανε μπροστά του, παραμάνεις ἀσπρες-ἀσπρες καὶ κρουστές καὶ φουσκωτές σάν σφιγτὸ κοινοπασιδιῶν λουλοῦδι, τὸν γλυκοκίτταξαν, κορότσι, μὲ μέλι ζυμωμένα καὶ μὲ ζάχαρι, συμπαιθιτικά τὸν κίτταξαν, ἀλλὰ ὁ «δοῦλος Ἀμάραντος» ποὺ εἶχε μάτια νὰ τίς δῆ κί ὄρεξι νὰ τοὺς ἀπαντήσῃ ...

Ἄλλος ὁ κόσμος εἶχε μεταβληθῆ γι' αὐτὸν σ' ἕνα ἀηδές βραστό, μέσα στὸ ὕδατο πνιγὸταν καὶ βυθίζεταν κί ἐξαντακάνονταν ἐκαστὸ διαδούλο! ...

(Ἡ συνέχεια στ' ἄλλο φύλλο).

ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

ΕΞΟΦΡΕΝΙΚΟΙ ΝΟΜΟΙ

Η ΓΥΝΑΙΚΕΣ ΚΙ' Ο ΓΑΜΟΣ

Σὲ μιὰ τελευταία δική, κάποιος Γάλλος δικαστής, συνεκτεῖ μιὰς αἰτήσεως διαζυγίου, ἔφερε εἰς φῶς μιὰ παλαιὰ νομοθετικὴ διάταξι, ἡ ὁποία περιέργως δὲν εἶχε ἀκόμη ἀκυρωθῆ ἐπισημως. Ἡ διάταξι αὐτή, ἡ ὁποία χρονολογεῖται ἀπὸ τοῦ 1670, εἶχε ὡς ἐξῆς :

«Ὅλες ἡ γυναῖκες, ὁποιασδήποτε ἡλικίας, κοινωνικῆς τάξεως ἢ ἐπαγγέλματος, ἀνύπαντρες, παντρεμμένες ἢ χήρες, ὅσες θὰ παρέρθουνη σὲ γάμο ἔναν ἀρετρα ὑπῆκου τῆς Α. Μεγαλειότητος μὲ τὴ χρῆσι ἀρωμάτων, ψιμμυθίων, διαφόρων ἀλοιφῶν, τεχνητῶν ὀδόντων, ψευτικῶν μαλλίων, γεμισμένων στηθοδέσμων, ὀδομημάτων μὲ ψηλά τακούνια, ὑπάγονται στὰ ἄρθρα τοῦ ποινικοῦ νόμου περὶ μάγων καὶ μαγισσῶν, ὁ ὁποῖος ἰσχύει καὶ λειτουργεῖ σήμερα, ὁ δὲ τιοῦτος γάμος θὰ θεωρῆται ἀκυρος! ...»

Γιὰ φαντασθῆτε τί θὰ γινόταν, ἂν ὁ περιέργως καὶ σατανικός αὐτὸς νόμος ἐφαρμόζεταν στὴ σημερινὴ ἐποχῇ. Ὅλες ἡ νέες θὰ ἦσαν καταδικασμένες σὲ διαρκῆ ἀγαμία καὶ τὰ διαζύγια θὰ ἐδίδοντο τὸ ἕνα μετὰ τὸ ἄλλο.

ΣΟΦΑ ΛΟΓΙΑ

Κάποιος σοφὸς ἔλεγε : «Φοβοῦμαι πρῶτον τὸ Θεὸ καὶ δεῦτερον ἐκεῖνον ποὺ δὲν φοβᾶται τὸ Θεὸ!»

— Ἡ μνήμη εἶνε ἀσπυκτικῶς πολυτιμότερη ἀπὸ κάθε βιβλιοθήκη.

— Τὰ γερατεῖα δὲν πρέπει νὰ θεωροῦνται ὡς μέρος τῆς ζωῆς.

— Ὁ θῆνος ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἐπιπολιμότητα καὶ τελειώνει στὴ μετάνοια.

— Ὑστερα ἀπὸ τὴν ὑπομονὴν ἔρχεται ἡ ἱκανοποίησις.

— Οἱ δεσμοὶ τῆς φιλίας εἶνε ἡ ἐκτίμησις καὶ ὁ σεβασμός.

— Μόνον ὁ τάφος μπορεῖ νὰ κατανοηθῇ τῆς ἐπιθυμίας μας.

— Ὅποιος δὲν ἔχει τὸ χεῖρ του ἀνοιχτὸ, ἔχει τὴν καρδίαν του κλεισμένην.

— Ἡ ὄμορφη γυναῖκα καὶ τὸ καλὸ κρασί εἶνε διπλὸ γλυκὸ φαμάκια.

— Ὅποιος θέλει τὴν φιλία χωρὶς ἐλαττώματα, ἀπομένει σὲ τὸ τέλος χωρὶς φίλους.

ΕΛΛΗΝΕΣ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΤΟ ΤΕΛΕΥΤΑΙΟ ΔΟΝΤΙ ΜΟΥ

Δοντάκι μου ποὺ σήμερὰ τριήμερο, τελευταῖο, μὲ πόνο μ' ἀποχαιρέτῃς κί' ἐγὼ γιὰ σένα κλαῖω, στάσου, μαζὺ νὰ κλάψουμε λίγες στιγμὲς ἀκόμα τοὺς φίλους μου συντρόφους σου, ποὺ, ἀχαρο καὶ κρῖο, φθαρμένα κόκκαλα τὰ κλεῖ τὸ γέριό μου στόμα, τῆς πρώτης ὁμορφιάς τους παλιὴ νεκροταφεῖο. Ἀγαπημένο δόντι μου ὅπου μαζὺ σου σβύνει καὶ στὸ σκοτάδι ἡ ὑστερὴν ἀκτίνα μου μ' ἀφίρνει, δοντάκι μου μονάκριβο γιὰ στάσου νὰ τὰ ποῦμε. Γιατί πολλὰ στὴ σημερινὴ θανά σου ἐνθυμούμαι. Ὃταν ἐσὺ ἐφύτρωνες πέρασαν τόσο χρόνοι, καὶ δὲν ἐληνομηθήσαν οἱ φοβεροὶ μας πόνοι. Μὰ ὅταν ἐξεφύτρωσες, λεῖπὸ μαγαριτάρι, ἀγγάλλισα τὸ σκότι μου γιὰ τὴ δική σου χάρι. Πῶς ἤθελα νὰ ἤμωνα αἰῶνος παιδάκι, νὰ πιστεῖν πῶς ἦτανε τῷμορφο ψέμμα ἀλήθεια, πῶς ὅταν μεταλάβαινα, δόλορσο δοντάκι, ἐγγέλασα μὲ τὸ Χριστὸ τὴ μυστικὴ βοήθεια. Σὺ εἶσαι τὸ δοντάκι μου ποὺ πέφτει τελευταῖο. Πὸν μ' ὄλους τοὺς συντρόφους σου μὲ ἔκανες ὄμοιο, κί' ἐκάνετε ἐπιζήτητο τὸ στόμα μου σὸ μῆμα, εἰς τὰ τραγοῦδια τῆς ζωῆς, στοῦ ἔρωτος τὸν φιλία.

Καμμὶ ποὺ σὰς μιάνοιγε τὴ ροδὴν σου σὰς θύρα μὲ πόνου τῆς φιλίας ἐρωτευμένη Ἥρα, ἂν εἴ, ἡ ἀτυχή, ἂν εἴ, ἀντίκρου σαθὰ φρεῖδι καὶ τοῦ Θεοῦ τὸ στέδιο πικρὰ θὰ ἀποκρῆσῃ. Γιατί τὸ τριαντάφυλλο τὸ πολυαγαπημένο νὰ κτρινοφύλλετται, νὰ πέφτῃ μαρμαῖνο; Γιατί νὰ τρώγῃ ὁ γέροντας Γεννήσις τὸν Ἀ...

Γιατί νὰ χαιρέται ἡ ὀχίᾶ τὸ πρόσωπο τριφυλλί; Γιατί τὰ νεῖατα τὰ τρέλλιὰ τὰ κρινστολισμένα νὰ καταντοῦνη γερόματα ψυχρὰ καὶ συγκαμένα; Γιατ' εἶνε, κόποι, ἄπονος πατέρας σου ὁ χρόνος καὶ μάνα σου εἶνε ἡ φθορὰ καὶ κίληρος σου ὁ πόνος;

Κί' ἐμὲ, δοντάκι μου, κί' ἐσὲ ποὺ σκεθωμένο πέφτει, ὁ κόσμος μὰς ἐπαίτησεν ὁ μάταιος καὶ ψευθῆς. Ἀφοῦ δὲν σπᾶς τὸ μύγαλο σάν πρῶτα παλληκάρια καὶ δὲν μαλοῦνη ἡ ὄμορφος γιὰ τὴ δική σου χάρι καὶ ζῆς μόνου τῆ γλώσσα μου νὰ σιζῆς καὶ νὰ κλαῖω.

ἀγαπημένο δόντι μου, γοερῆσου τελευταῖο. Π. Σ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ

Η ΖΟΓΡΑΦΙΑ

Ὃταν ἀκέρηρα ἐγάνηρην ἡ ὄμοια ζωγραφία καὶ ἡ παρθένια ἐλαμψε μὲ τέχνην περισσή, τὸ ἔργο του ἀντικρῖνοντάς ὁ καλλιτέχνης εἶπε :

— Ἐσὺ εἶσαι τὸ ὄνειρο τοῦ νοῦ καὶ τῆς ψυχῆς μου ἐσὺ!

»Καὶ τὰ μαλλιά τὰ ὀλόξανθα καὶ τὰ γλυκὰ σου μάτια καὶ τὰ χυτὰ τὰ χεῖρα σου, τὸ ὄμοιο τὸ ἐλαφρὸ, στῆ γῆ ποτὲ δὲν φάνηκαν, εἶνε νεοαῖδας κίληρ πλάσμενης μὲ κρινόρδα κί' ἀπὸ μαρμάρου ἀφρό!»

Κί' ἐγλυκοδάκρυσεν ἐμπρὸς στὴν ἄσραχη ὄμορφη ποὺ ἀπ' τὴν καρδίαν του ἔφερεν ἀνάλαφα σὸ νοῦ, τὴν ὄμορφη τὴν ἄσραχη ποὺ ἀνέστησεν ἡ τέχνη, μὲ τὴν ἀπάθθηνη ψυχῇ ὄνειρου μαρμάρου.

ΛΑΜΠΡΟΣ ΠΟΡΦΥΡΑΣ

ΣΤΟ ΔΑΣΟΣ

Ἀπὸ τὰ δέντρα πέφτοινε τὰ φύλλα ἕνα-ἕνα στῆς μάνης γῆς τὴν ἀχαρὴ καὶ μαύρη ἀγκαλιά, στέκουνη τριγύρω τὰ κλαδιὰ ψυχρά, σκελεθρομένα, καὶ λυπημένα κί' ἄλλα κορνιάζουνη τὰ ποιά.

Ἡ καταχνιὰ σηκώνεται μῆσ' ἀπ' τὰ δάση ἀγάλα κί' ἀπλώνεται στῆν μυστικὴν νεράδα τοῦ βορρῆ, καὶ μοῦρξει ἡ φύσις θάλασσα μὲ δίχως ἀκρογᾶλια ποὺ κῆμα δὲν ἀκούεται ν' ἀντιλαλῇ βαρεῖα.

Κάποιον καὶ κάποιον βιαστικὸς περνᾶει ἕνας διαδύτης καὶ σάν σιὰ μῆσ' τὴν πυκνὴν χιονεῖν καταχνιὰ. Νὰ ἡ ζωῇ! Φανόμοσσε στὴ ψευτικὰ γτερὰ τῆς σάν δνεῖρα ἀγερόπλαστα καὶ σβίνουμ με μᾶ.

Α. ΠΡΟΒΕΛΕΓΓΙΟΥΣ

